

Contra tot pronòstic, és primavera

Dll, 24/03/2014 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

Carta al Papa Francesc publicada a Vida Nueva, núm 2.871, dins de la sèrie de [cartes obertes al papa](#).

Benvolgut Sant Pare:

Honestament, li he confessar que, a diferència de la majoria dels meus amics, vaig rebre la seva elecció amb objeccions i desconfiança. Els seus primers gestos, les seves primeres intervencions, els vaig viure de manera molt escèptica. Quan es va quedar a Santa Marta, no m'ho podia creure. Després, les seves crítiques a l'aparell vaticà les vaig rebre com aire fresc. El viatge a Lampedusa, per a mi, va ser molt important. Vaig veure en la seva persona l'herència de Medellín, Puebla, Aparecida, i em vaig adonar que, efectivament, ens trobàvem davant d'una nova etapa.

He seguit amb gran interès les seves homilies, que ràpidament es van començar a [traduir al català](#) a CatalunyaReligió. He llegit les seves declaracions a [La Civiltà Cattolica](#), al diari *La Repubblica* i penso que -contra tot pronòstic- ens trobem davant d'una nova "primavera eclesial".

Des de la meua experiència vital, em permeto suggerir, amb tota humilitat, algunes prioritats bàsiques per al seu mandat. Aquestes són:

1-. L'Església hauria de continuar pel camí marcat pel Concili Vaticà II.

L'any passat vam celebrar el cinquantè aniversari del seu inici esperançador. El Concili va representar un gran pas endavant de l'Església. Hem passat per unes dècades de revisió de les grans opcions teològico-pastorals que l'han qüestionat i marginat, i una part de l'Església s'ha reclòs i tancat en si mateixa.

Entenc que quan a Rio de Janeiro vostè va demanar als joves que fessin soroll - "pero quiero lío en las diócesis, quiero que se salga afuera, quiero que la Iglesia salga a la calle"-, precisament es referia a superar el model de una Església tancada, que vol recrear dins de les seves quatre parets una nostàlgica societat, perfecta i cristiana, que detesta al món i a tots aquells que no segueixen la seva predicació.

En les seves manifestacions i decisions públiques hi he vist -o hi he volgut veure- un retorn a l'esperit del Concili. Aquest és el camí, i pensí que a molts catòlics resistents i a molts que s'havien allunyat, reprendre aquest rumb ens omple d'alegria i força.

2. "Desmondanitzar" l'Església per aconseguir una major credibilitat en la seva missió essencial.

Com el papa emèrit explicava en un dels seus viatges a Alemanya, convé entendre la "desmondanització" com la capacitat de l'Església "d'alliberar-se de la càrrega material i polític" i de "les pretensions i condicionaments del món" per endinsar-se plenament en la seva missió de anunci de la Paraula, és a dir, el testimoni de Déu revelat en la història humana en la persona de Jesús de Natzaret com a

manifestació del seu Amor.

Aquesta major credibilitat passaria per una relectura entre tradició i renovació, per una projecció pública més coherent -que pugui representar molt millor l'essència del seu missatge- i per la pèrdua d'algunes formes que es podrien entendre fa segles, però que ara són senzillament anacròniques.

Em dol profundament veure com a Espanya, la Conferència Episcopal Espanyola s'identifica amb un partit polític concret i [és propietària de mitjans de comunicació](#) que, com reconeixen fins i tot els bisbes catalans, "opta pel menyspreu, la desqualificació i fins i tot l'insult", i tot això com a conseqüència d'una determinada i caduca manera d'entendre el poder de l'Església i la seva influència en la societat.

Espanya necessita una "desmondanització" d'amplis sectors de l'Església, deixar un catolicisme -en paraules del teòleg Martín Velasco- menys "eclesialitzat", o d'un catolicisme menys normatiu i codificat, més proper als orígens, més senzill, més a prop dels pobres, més acollidor i dialogant. Una Església més coherent entre la seva predicació i la seva pràctica. El seu primer viatge a Lampedusa ha marcat un horitzó exemplar.

3. Cal un major respecte a la pluralitat en l'Església i un govern més participatiu.

S'ha de respectar molt més la pluralitat en l'Església sense que això signifiqui menystenir la seva unitat. Així mateix, l'Església universal i les Esglésies locals han de trobar un millor equilibri a favor de les dinàmiques i realitats locals.

L'Església està cridada a buscar una nova governança interna, amb una major col·legialitat amb vostè. Vostè s'ha d'alliberar del difícil govern quotidià de l'Església i, un cop hagi pogut canviar la caducada estructura de la Cúria romana, disposar de més temps i llibertat per poder dirigir-se directament al món, sigui catòlic o no, creient o no. Un món marcat -com vostè ha apuntat- per la "globalització de la indiferència", necessita un discurs i un testimoni de sentit, proper a la gent, amb capacitat de marcar un rumb d'esperança i solidaritat.

4. La globalització de l'Església s'ha de reflectir també en el seu relat.

Aquests mesos hem vist com la seva experiència a l'Amèrica Llatina ha impactat profundament en l'Església. Hem de deseuropeïzar-la -també a Europa- perquè tota ella repregui un nou alè i una major intensitat evangèlica (això és el que jo entenc, almenys, per "ardor" evangèlic).

Amb la seva elecció, amb la seva comissió de cardenals -per què no també de sacerdots i laics?-, però, sobretot, amb la seva actitud i compromís, sembla que les Esglésies locals d'Amèrica Llatina, Àfrica i Àsia tindran una major presència en el rumb de l'Església. Aquest és el camí, també per a Europa.

5. Dues prioritats: unir la mediació cultural i l'acció social.

En algunes societats, especialment a Occident, l'imaginari de la població està orfe de Déu. O ha girat l'esquena a Déu. És un segment de població -també present en altres continents- marcat per un ferri individualisme utilitarista, per viure en la lògica de la cultura capitalista i del consum i en instal·lar-se en l'entreteniment que

ofereixen la majoria de productes audiovisuals.

Actuar en el camp de la mediació cultural passa per la nostra capacitat per oferir un "relat" o una "narrativa" de sentit i interpretació de la vida humana, on Déu repregui la seva centralitat. Un Déu Pare de tots, que ens faci descobrir l'altre, el proïsme, la bondat, l'amor i que, descobrint, ens ajudi a intuir una forma de vida diferent, un món amb altres valors centrals.

Per tot això, la nostra proposta cultural ha de conjuminar-se a una acció social al costat dels pobres i marginats i en el compromís per la justícia, on es troba el nucli central de la predicació de Jesús, del Déu revelat als homes i dones. El relat cultural i social han d'unir-se per donar una major força a l'anunci de l'Evangeli.

Des de Barcelona, amb admiració.

Josep Maria Carbonell